

ממישנתו של מייסדו -
בוואזלין יסדתי
את מדינת היהודים
ד"ר מ"ז זוארץ
(באמבטיה)

כרגיל

הלל אנסדורפר (הממושקף) — השבוי שיצא בשעתו ממוצב „המוזח“ כאשר ספר-תורה בידיו — מפונה ביחד עם חבריו המתנחלים מסבסטיה. (צילום: שעה סג)

(מעריב 20.3.75)

הכל כרגיל.

השבוי הנפלא שיצא ממוצב המוזח וספר תורה בידיו — פונה ע"י האויבים המצרים בכבוד והדר, ואילו קלגסי צה"ל מורידים אותו מאדמתו שלו בכוח ותוך השפלה נוראית. כרגיל.

וזה גם מוכיח את חשיבות ההתנחלות — כי עובדה, השבוי שיצא ממוצב המוזח וספר תורה בידיו וגו'. כרגיל.

ועוד יותר כרגיל — קחו לדוגמא את יורם ביכונסקי. יורם ביי-כונסקי, נפצע כידוע במלחמה, אך הוא לא עמד בכבוד המשא והת-מוטט לחלוטין. עובדה, נהיה מצפניסט.

ולעומתו הלל אנסדורפר הנפלא. הוא סבל לא פחות מכיכונסקי, הוא נלחם כתופת ימים ולילות, הוא נפל בשבי, הוא עבר עינויים קשים — אך הוא לא נשכר, לא התמוטט, לא התערער. עובדה, הוא תומך בהתנחלות.

ללמדך שמוחות ואף נפשות יכולים להתערער במצבים קשים — אבל רק לכיוון אחד. כרגיל.

מכתב

למערכת

לנכי שיתוק לא מגיע

בשבוע שעבר פורסם במדור זה מכ-תבו של נכה-שיתוק, התובע הקלות נוספות באחזקת רכבו.

עם כל ההתחשבות בנכים אין להשוות אותם, בשום פנים ואופן, עם נכי צה"ל, שנתנו גופם למען המדינה. לדעת, אין המדינה חייבת ולא כלום לנכי-שיתוק, אם היא נותנת להם איזושהי תמיכה הם צריכים להודות לה. אורה זמיר, ירושלים (ידיעות אחרונות 16.3.75)

זה שהגיש לכם את

שרתילך ארצי

זה שכתב בשבילכם את

שרתילך
אוניברסיטה שלי

מגיש עתה את תכניתו החדשה

שרתילך
גנון ברכה

שרתילך
טוב בשבילך!

על מה ולמה

על —

ניסוח מופלא של שאלות ריטורי, כתישוכה וכפתרון לכל בעיה ושאלה קשה.

הצלחה מלאה באיפתרון של אף בעיה.

ניחול מדיניות המרחיקה ככל האפשר את השלום המאיים ומקי רבת את המלחמה הנכספת.

אחריות גאה למותם של אלפים תוך גילויי דמעות-שליש וקול שבור.

על —

צדקנות עילאית, התחסדות, רדידות, קחות-רגש, זרות, חוסר הבנה, תלישות, חר ממדות —

על כל אלה („תרומתה למדינה“) מוענק לגב' גולדה מאיר פרס ישראל.

מגיע לנו.

דבר המערכת

עץ גדול היה פה

ידוע הסיפור בבריטי שחפץ היה להתחפש לחג הפורים של הגויים והי-לך ועשה לעצמו פריזורה של סנדוויץ וסופו שבא כלבו של שכנו ונשכו. וכך גם יחסה של דעת הציבור שלנו, יהודים רחמנים בני רחמנים, אל המחבלים בני המחבלים.

שאפילו יבוא כלב שכן ונשך לנו באחורינו נמשיך אהחנו לטעון „פורים היום, פסח היום.“

אלא שהיום אומנם ערבו של פסח ואין זה נאה אפוא ליהודי לספר בסנדוויץ, כשברור לכל שעניין לנו כאן במצות.

היום, לאחר טביחת סבוי, מצווה עלינו לספר ולבאר ולא ניתן לנו להדחק אל בין הפרוסות ולהחבא. שוב הצליחו המחבלים לצאת מטביחתם כ-גיבורים וכ„מתאבדים“ לשם שמיים ר. ליצלן, ולא מעט באשמת ר. ממ-שלתנו ואמצעי תקשורתנו.

ולכן, על מנת למנוע זאת בעתידנו הנראה לעין, עלינו לבחור בהטלת עונש מוות עליהם ומיד. שהרי הט-לת עונש המוות היא כהטלת מטבע — עץ או פלסתאין.

ומי שיטלה על עץ לא יופיע עוד כ„מתאבד.“

ואם לא נבחר בעץ לחלותם עליו — יבחר העץ בנו.

13 תשרי 5735

שנית קו 4 לא יפול

המחנה הראשית של ביתן סוהר אש. כי האלימות על נכים שהיכו אותם... את האחת... (פוסט בקמיו 5)
מורדי „אגד“ משביתים קווים גם היום;
עידית הרצליה אידגנה הסעות במשאיות
צפויים שיבושים גם בח"א; — דובר „אגד“: ננקוט יד חזקה נגד השובתים

תר! אנו ניפול, אך גם אגד תיפול. להזר מהדלת גברת, כל האומה תמות עם נפשנו! זעק בני-יאיר העיוור ו-ניגש למטט את עמודי התווך. „רא-שונים השכירים והילדים...“

וכך, למצהלות ההמון צמא-הדם-והטיווליות שלחו מורדי אגד האמיי-צים יד בנפשם של הממתניים בתח-נות. משהתפור ערפל הקרב והאיר ה-בוקר נותרו רק אוטובוסים אפורים. שריד רבת-תפארת ומלא-הוד לאפוס הגבורה העילאית של קבוצת המור-דים הגיבורים.

מיד יצאה בת קול ואמרה: קחו עוד עשר לירות. יהיה בסדר.

המרד הגדול שפרץ באגד דוכא ב-יד אכזרית. אחרוני המורדים ובראשם שמעון בני-יאיר מקו 4 (336-502) נסוגו אל התחנה המרכזית וכליכם החלטה נחושה: „עד הסוף המר!“ המצב הלך והחמיר. מים חסרו. שמן וגרין חולקו במשורה. כל נשקם של המורדים היה תיק-עור ומכונת כסף-קטן. מעטים מול רבים אך רוחם אי-תנה. קומץ המורדים התבצר בתחנה ה-מרכזית. „נא להכנס פנימה, יש עוד מקום!“ קרא בני-יאיר כשהוא מביט בראי ומגקב בעצבנות את כרטיס ה-משכורת של פברואר. „לא לעלות יו-